

Posudek bakalářské práce

Jaroslav Apolenář: Polsko-maďarské přátelství v současném polském tisku

Nad posuzovanou prací stojím poněkud v rozpacích, nevím, kam bych ji měla zařadit. Její titul svádí k tomu, aby byla považována za historickou, použité metody frekvenční analýzy pak ukazují spíše k jazykovědě, ale není ani jedno ani druhé.

Po formální stránce práce nemá chybu – stanoví hypotézu, představí postup práce, který je pak také při konkrétním rozboru (4. a 5. kapitola) skutečně dodržován a závěrem jako výsledek analýzy dvou předem stanovených okruhů se vyslovuje k pravdivosti hypotéz, stanovených v úvodu. Nechybí ani seznámení s postupy jiných autorů při analýzách textu na základě slovní frekvence. Každopádně je třeba ocenit práci autora, protože postup, který zvolil, byl rozhodně velmi pracný. Byl nucen přečíst a analyzovat velké kvantum textu, výsledky čehož pak převedl do tabulek.

Ve druhé kapitole autor uvádí stručný historický nástin polsko-maďarského přátelství. (K tomu jen dvě drobné poznámky. Autor uvádí, že Józsefa Eötvöse přivedl k nacionalismu jeho učitel, původem Polák. Já bych Eötvöse za nacionalistu rozhodně nepovažovala, on byl přesvědčením vyhraněný liberál a problém národnosti považoval za čistě soukromou individuální záležitost. Další drobnost je otázka společné maďarsko-polské hranice, prosazované v době mezi válkami. O tu usilovali spíše Maďaři než Poláci. Ale to jsou jen marginálie, vzhledem k charakteru textu zcela irelevantní.) Zároveň charakterizuje polský tisk, který se stal předmětem jeho zkoumání.

Třetí kapitola věnována metodologii celé práce. Zde si autor stanovil výzkumné otázky, zda a jak se fenomén polsko-maďarského přátelství v současném polském tisku projevuje, stanoví si zkoumané oblasti, jejich časové vymezení a kritéria při jejich výběru, tj. stanovení jednotlivých kategorií – společné pozitivní vymezení a společné negativní vymezení. K tomu bych jen poznamenala, že celý výběr je pochopitelně založen na subjektivním hodnocení, aby pak byl podroben objektivnímu zkoumání, frekvenční analýze, což se nutně musí promítnout do konečného hodnocení.

V závěrečné 5. kapitole si autor při komentáři diskusi analýzy trochu odporuje. Na s. 56 uvádí, že: „Pokud budeme brát všechny články jako celek, vyzorujeme převahu kritiky, jež je asi dvakrát početnější než omlouvání Maďarů a společné negativní vymezení ...“, aby pak na s. 57 konstatoval, že: „Celý soubor lze charakterizovat jako sice kritický, nicméně vyváženě.“

Navzdory mému poněkud skeptickému názoru na smysluplnost podobných analýz z hlediska získání historických poznatků bakalářskou práci Jaroslava Apolenáře hodnotím známkou: **v ý b o r n ě**

Praha, 2. června 2001

Eva Irmanová

